

- Jan, ik had dat nooit gedacht van u.
- Laten wij alles vergeten, hernam de jongman, het meisje onder haar kin strelende.
- Op één voorwaarde.
- En welke? Alles wat ge wilt!
- Dat gij onze bruiloft niet uitstelt.
- Wij zullen deze week nog trouwen.
- Bovendien eis ik nog iets.
- Spreek op, ik kan u niets weigeren.
- Fira moet weg.
- De Lichte schrok een ogenblik, maar herstelde zich ras.
- Fira! herhaalde hij schijnbaar verwonderd.
- Ja, Fira, de Egyptische, aan wie gij dezelfde beloften deed als aan mij.
- Voor haar moet ge niet vrezen, zij is zeer zwak van hoofd en denkt, dat ieder op haar verliefd is.
- Ze moet weg, zeg ik.
- Maar Mie, gij moogt nu niet onredelijk zijn. Ge weet, haar vader is een Egyptenaar en moest ik hem of zijn dochter benadelen, zou ik veel ontevredenheid verwekken.
- Is dat nu een taal voor de hoofdman! Heeft hij zo weinig te zeggen, dat hij zijn mannen ontziet?
- Deze woorden prikkelden de trots van de hoogmoedige jongeling en woest zei hij:
- Welnu, ik zal ze weg doen.
- Nu was de verzoening getekend. Livina juichte inwendig en dacht:
- Hij is zo mak als een lam, maar ik zal hem goed in 't oog houden. Hij mag ons niet voor de tweede keer bedriegen.
- De roverkapitein bleef enige uren in de herberg.

**
*

- In de hut van Janneken de zanger zat Frans, de rampzalige verloofde van Melia; hij werd er streng bewaakt door drie mannen, welke door hun spottaal zijn lijden nog verergerden.
- Wel, wel, ge wildet ons allen gevangen nemen, maar werd zelf gestrikt.
 - Als een haas in 't net van de stroper, zo kwam hij in onze armen gelopen.
 - En zijn liefje treurt in een ander kooitje.
 - Ah, hij zal ze terugzien, wanneer hij getuige is der bruiloft van onze baas.
 - Ha! dat zal een feest zijn!
 - Ik lek mijn baard al, wanneer ik aan de smakelijke spijzen denk.
 - En vergeet de heerlijke drank niet! Mijn keel is al droog

als ik er aan denk.

— De kapitein zal een schoon wijfje hebben.

— Ja, onze maat daar, kon nog al goed kiezen.

Zo babbelden de schelmen, de diep bedorven handlangers van de aartsschurk, die in Vlaanderen zoveel jammer en wee verwekte.

Ach, wat wordt de mens, zo hij de goede wegen verlaat, en zonder op de stem des gewetens te letten al verder en verder afdwaalt.

Spoedig zwijgt het geweten voor goed, alles wat aan deugd gelijk, verdwijnt, en de mens, geschapen naar Gods beeld, maar nu gebonden in de boeien der zonde, is tot alles in staat.

Zo was het ook met deze ellendige rovers en moordenaars, die in de roes van hun vervloekt bestaan aan alle goddelijke en menselijke wetten verzaakten, tot dat eenmaal de gerechtigheid vervuld zou worden en zij, gekweld door wroeging, vlijmender nog dan het zwaard van de beul, 't schavot moesten beklimmen.

Ach, slechte opvoeding, drankzucht, ontucht, waar voert ge de mens heen?

Hoeveel ouders, wier kinderen hun leven slijten in de kerker, betreuren onder wroeging en tranen, hun eigen zwakheid, toen ze niet met strenge hand hun kroost op de goede weg leidden, maar de fouten en de ondeugden van zonen en dochters verbloemden.

Hoeveel vaders verwensen later de druppel drank, die zij iedere dag inzwolgen onder 't oog van hun zoon, die later zijn voorbeeld volgde, ja, die verder ging, een dronkaard werd... en dan, ach wie zal ons zeggen, wat er van een dronkaard worden kan?

Hoeveel moeders gedenken al wenend de uren, die zij doorbrachten in lasterend gebabbel met buurvrouwen en gezellinnen, uren welke ze ontstolen aan de opvoeding hunner kinderen. Immers, 't was gemakkelijker die kleinen over te laten aan hen zelve, in gezelschap van straatjongens. Hoeveel kindermisdaden, waarvan wij in de dagbladen lezen, zijn te wijten aan de nalatige ouders, die de moeilijke taak der opvoeding met een veel te licht harte opnamen en uitvoerden!

Hoeveel volwassenen hebben door hun, soms onvoorzichtige, en dikwijls slechte gesprekken, door 't zingen van zedeloze liedkens, in het hart van knapen en meisjes de kiem der onkuisheid gelegd, onkuisheid die de latere jongeling, de jonge dochter in de poel van schrikkelijke zonde deed verzinken.

Ja, lezer, ik voel mij gedrongen hier deze opmerkingen neer te schrijven, want als ik u het leven beschrijf van Jan De Lichte en zijn trawanten, laat het dan zijn, om hun bestaan ons voor te stellen als een spiegel tot lering en waarschuwing.

Weg met de vervloekte drank, die de misdaden verwekt en vermenigvuldigt, weg met de zedeloosheid, die duizenden en duizenden slachtoffers maakt in ons klein Vlaanderen.

Ouders, let op uw kinderen, voedt hen op in de vreze des Heren,

met wijsheid, zachtmoedigheid en gestrengheid, liefde en, als 't zijn moet, kastijding.

Ach, die mannen, welke hier neerzaten in de hut van de liedjeszanger, waren ook slechte voorbeelden, door de zwakheid der ouders op de slechte weg geraakt.

**
*

Frans leed onbeschrijfelijk! Melia's lot, zijn ouders ongerustheid, zijn eigen geval; was het wonder dat allerlei gedachten hem bestormden, dat zijn arm hart gefolterd werd door vreselijke smart.

Traag kropen de uren voort.

Hij rustte daar op een bank, aan armen en voeten gekluisterd.

Zijn bewakers zaten aan een ruwe en wankelende tafel en verdreven de tijd met spottaal, spel, gezang en gezwets.

De komst van Pier en Trien, welke, zoals wij hoorden, door de kapitein naar hier gezonden waren, bracht afwisseling.

De onverwachte gasten werden met vragen bestormd.

Hortend en stotend vertelden ze het gebeurde en werden dan met verwijtingen overstelpt.

— De baas moest u ophangen!

— Daarvoor moet men nu stom en laf zijn!

— Schone oppassers!

Zo klonk het.

Frans had met hevige spanning het verhaal aangehoord.

— En wat heeft men met Melia gedaan? vroeg hij haastig.

— Zwig! kreten de handlangers.

— Uw lief geraakt nooit uit het bos en al geraakte ze er uit, gij zult haar nooit meer terugzien, voegde er een bij.

— Maar die schimmen waren natuurlijk mensen, die van uw domheid misbruik maakten, zei een ander.

Men verdiepte zich, wie die bevrijders wel wezen konden.

De bandieten gevoelden zich niet gerust; was de schuilplaats ontdekt door de dorpsgenoten der gevangene?

Ook Frans stelde zich zelve allerlei vragen.

Waren Strijpenaars tot redding opgedaagd, en zouden ze ook hier komen?

O, was hij maar vrij, gevoelde hij zich nu verlost uit deze schrikkelijke onzekerheid!

Melia vrij! Deze hoopvolle gedachte joeg hem 't bloed koortsachtig door de aderen.

Maar hij zat hier gevangen.

«Al was ze uit 't bos, gij komt er toch niet uit!»

De woorden van die schelm daar, helaas, klonken hem als een doodvonnis in de oren.

Nog trager kropen de uren voorbij.

Tegen de avond trad Jan De Lichte binnen. Hij zag er zeer ontstemd uit:

— Ha, gij ezels, gij zijt hier! snauwde hij de bezembinder en zijn vrouw toe. Wij hebben nog een rekening te vereffenen. Maar wij zullen nog wat wachten. Ik moet mij eerst met die boerenvlegel bezig houden.

En zich tot Frans richtende, vervolgde hij:

— Jongman, ik geef u vijf minuten, om u ter dood te bereiden.

— Genade, genade! kreet de ongelukkige.

— Doe geen nutteloze moeite. In de herberg hebt gij eens tegen mij gevochten, ik heb u toen gewaarschuwd. Gij zijt mij echter voor de tweede keer komen opzoeken.

Op dit oogenblik trad een vierde rover binnen.

— Kapitein, ge hebt mij hier ontboden! zegde hij.

— Ja, Bert, maar wacht even. Die gevangene daar is ter dood veroordeeld, antwoordde De Lichte en tot Frans voegde hij er bij:

— En omdat ge me hier kwaamt opzoeken, moet ge uw straf ontvangen.

— En als ge mijn bruid rooft, mag ik dan niet pogen haar te verlossen, sprak de jongeling kalm en waardig.

— Tegen mij mag niemand zich verzetten.

— Uw macht berust toch maar op geweld.

— Zwijg en haast u, als ge nog bidden moet.

— Ik zal dan rustig sterven, want op dit oogenblik gevoel ik, dat Melia in veiligheid is.

— Verblijd u maar niet te vroeg, siste de kapitein.

— Neen, De Lichte, ge kunt me niet misleiden. Een hemelse stem verzekert me op dit oogenblik, dat mijn geliefde veilig bij haar ouders is.

En op de knieën zinkende, de gebonden handen omhoog stekende, bad hij luid op:

— God, Hemelse Vader, ik dank u voor deze boodschap. Waak over Melia, zegen haar, zegen mijn ouders, haar ouders, troost al mijn geliefden en schenk mij de zaligheid. Vergeef mij mijn zonden.

En na enige oogenblikken aarzelen voegde hij er bij:

— Vergeef ook dezen hier, en bekeer hen.

— Zijt ge gereed? snauwde de hoofdman. Voor u moogt ge bidden, maar voor mij niet.

— Geve God, dat ge ook zo rustig moogt sterven als ik! hernam de veroordeelde waardig.

De kapitein verbleekte even.

— En gij allen, vervolgde Melia's verloofde, zich tot de anderen richtende, gedenkt de woorden eens stervende: God is een rechtvaardig rechter.

— Zwijg, zwijg! tierde de hoofdman driftig. Hij fluisterde enige mannen iets in 't oor.

Gebed in de hut van Janneken! Dat was lang geleden.

De bandieten ontbonden de jongman.

Pier en Trien sidderden op hun bank. De tanden der vrouw kletterden tegen elkander.

De laatst binnengekomene, die we als Bert hoorden aanspreken, trad voor de roverbaas en zei flink:

— Kapitein, ik smEEK u om het leven van deze jongeling.

De Lichte stond te zien alsof hij een slag gekregen had.

— Wat! mompelde hij, kwaad wordende, wat zegt ge daar?

— Spaar hem, kapitein, zijn dood kan ons geen geluk bijbrengen.

— Ha, een der onzen, die genade vraagt voor iemand, welke door mij ter dood verwezen is. Meng u niet in mijn zaken!

— Als lid der bende verzet ik mij tegen deze nodeloze wreedheid.

— Voert de gevangene weg, kreet de kapitein, en gij, vermeetele jongeling, ga naar moeder Livina. Ik leg u twee dagen arrest op in haar kelder. Ga! Morgen kom ik zien, of gij er zijt en wee, moest ge me niet gehoorzamen!

Bert boog het hoofd en verliet de hut.

Maar Frans riep hem nog toe:

— Vriend, gij zijt nog niet geheel bedorven. Ach, bekeer u, God vergeeft de zondaars.

— Maak het kort! bulderde de kapitein. Al dat vervloekt gezwets verveelt me!

— En toch, De Lichte, zijt gij onder de macht van God. Hij geeft u wellicht nog wat tijd, maar dan...

Doch reeds sleepten de schelmen hem voort.

o

**
**

Weer was een nacht voorbijgegaan en een nieuwe morgen verzezen. Strijpen stond in rep en roer. Even buiten het dorp had men het lijk gevonden van Frans Verdonck. 't Was al geweeklaag en gejammer dat men vernam.

Ieder voelde zielsmedelijden met de ouders en niet minder met de bruid van de vermoorde.

Twee doden in zo korte tijd en beide gevallen door de misdadige hand van Jan De Lichte!

Karel, Smit's knecht, die reeds op het kerkhof rustte... en nu weer de jongeling, de hoop zijner ouders, in wier huis zijn lijk lag, omringd door brandende kaarsen.

Moeder Verdonck, een struise vrouw, lag half zinneloos van smart te bed.

Haar echtgenoot liep wenend en klagend rond. Ook de broers en zusters kermden, om een stenen hart te breken.

Ach, 't kon niet zijn! Frans, de levenslustige jongeling, de werkzame boerenjongen, de vriend van jong en oud, de steun zijner

ouders, hij lag daar... dood!

Dood!

Nooit meer zou zijn gulle lach in de woning of op het neerhof weerklinken, nooit meer zou zijn opwekkend woord de schaduw van vaders voorhoofd verdrijven! Nooit meer zou hij in overvolle levenslust zijn moeder of zusters in de zijde vatten en met haar de kamer rondhuppelen. Nooit meer zou een kwinkslag of een passend woord een kleine broeder- of zusterswist uitdoven.

't Was gedaan, voor altijd gedaan! Hoe somber scheen de dondenkamer, hoe naargeestig!

Eensklaps weerklonk akelig gesnik.

Wenende buurvrouwen ondersteunden een jonge vrouw.

Melia was daar om voor de laatste keer hier beneden dat dierbaar gelaat te aanschouwen. Wankelend als een kind, dat nog maar leert gaan, schreed zij voort. Zij durfde bijna niet opkijken en toch, ze wilde hem zien, hem, aan wie ze, onder de kastanjeboom op vaders hof, eens het jawoord en de eerste, reine liefdekus schonk; hem met wie ze gedroomd had van geluk, van vreugde, hem, die haar eerste en laatste gedachte, 't middelpunt van haar verwachtingen geweest was.

Helaas, alles voorbij... en voor altijd.

De wrede dood! De misdadige hand!

Met een wilde kreet wierp ze zich over het lijk.

Ieder weende hevig.

't Was een hartverscheurend toneel.

— Frans, Frans! riep ze, waanzinnig van smart.

Ze zag de hartwond niet.

Maar het mes, dat haar geliefde neervelde ginder in 't bos, had ook haar eigen hart getroffen.

Een der vrouwen bood het wijwaterbakje aan. Met het palm-takje besprenkelde Melia het voorhoofd van haar vriend; dan viel ze bezwijmend in de armen van haar gezellinnen.

Men moest ze wegdragen...

— Ach, Frans, mijn Frans! klonk het in de gang.

— Franske, Franske! hoorde men uit de bedstede.

En somber galmde de klok, die aan de dorpelingen verkondigen moest, wat ieder reeds wist.

Drie dagen later werd de alom betreurde dode begraven, onder een grote toeloop van volk. Geween, gesnik verdoofde soms de stem van de biddende priester.

Moeder Verdonck lag thuis te bed.

Toen de klok klepte, ten teken, dat de priester voor haar zoon in 't Allerheiligste drong, richtte de ongelukkige vrouw zich op, maar viel met een vreselijke smartkreet weer terug in de kussens. En ook bij Smit lag een maagd met brandende ogen, daar er geen tranen meer waren om ze te bevochtigen, te kermen. Aan de groeve

moest men pachter Verdonck ondersteunen. En eveneens de priester, die zo dikwijls aan de groeve stond, veegde een traan weg, toen hij met zijn helpers in de tempel terugkeerde.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

TERUGGEVONDEN.

Reeds te lang hebben we van Toon, bijgenaamd de graaf, en van zijn gezel Dick gezwezen.

Zonder ongevallen had het tweetal Brussel bereikt en wij zullen enige tijd moeten achteruitgaan, om hun ontmoetingen aldaar te vertellen.

Baron Xaveer van Meerdal woonde op een klein kasteel, enige uren ten zuiden van Brussel. Hij was weduwnaar en sleet daar op zijn afgelegen verblijf een zeer eenzaam leven.

Ofschoon vriendelijk voor zijn dienaren en zeer mild jegens zijn twee pachters, was hij niet spraakzaam en slechts weinigen hadden eens een glimlach rond zijn lippen gezien.

— De baron treurt over zijn vrouw, die jong gestorven is, zei het omwonend landvolk.

— Hij moest hertrouwen, zijn leven zou vrolijker zijn, meende een dorpsphilosoof. Dat zou hem meer afwisseling brengen.

Soms ondervroeg men Raoul, de oudste bediende van de edelman, over de teruggetrokkenheid van zijn meester, maar deze was even gesloten als de kasteelheer zelf. Op zekere dag werd er heftig aan de bel van het hofhekken getrokken.

— Zeker weer een bedelaar, mompelde Marcel, een tweede bediende. Sedert men weet, dat de baron zeer milddadig is, staat het hier van schoolers niet stil.

— Wel, nu zijn er twee te gelijk, vervolgde hij, twee personen buiten het hek bespeurende. En zie nu eens, hoe onbeschaamd die ene staat te wenken, dat ik mij haasten moet. Wel, bij mijn ziel, dat gaat te ver; hij schudt aan de tralies!

Zijn stem verheffende, riep hij kwaad:

— Eh, wat gemanierder. of ik laat de hond op u los. Ge zoudt beter gaan werken, luie vlegels! Ge moest beschaamd zijn, om te bedelen. Trekt maar voort!

— Doe rap open, als 't u blijft, zei een der vermeende bedelaars ongeduldig, ik moet terstond de baron spreken!

— Nu nog schoner; de baron, die zelfs weigert mensen van rang en stand te ontvangen, zou voor de eerste de beste landloper gereed staan! Of zijt ge 't zothuis ontvlucht?

— Uw meester zal u vinden, zo gij mij niet terstond binnenlaat, hernam de ander boos.

— Mijn meester zou me zeker vinden, moest ik allerlei volk tot hem laten doordringen. Zeg, kunt ge benen maken, of moet ik nog eens van de hond spreken? Onze Kardoes zou meer doen dan uw versleten broek aan stukken trekken.

— Gaan we hier dan niet binnen geraken? mompelde de man buiten de poort. Zeg, man, ik zweer het u, dat ik een dringende boodschap voor uw meester heb.

— Ja, dat zeggen alle bedelaars, want ze denken: eenmaal binnen, krijgt men ons moeilijk buiten. En nu, heren leeggangers, ga ik terug aan mijn werk. Zijt ge binnen vijf minuten niet verdwenen, zend ik onze Kardoes op u af. En weet ook, dat er 's nachts twee honden, zo sterk als leeuwen, hier rondlopen.

De man buiten de poort stampte wanhopig met de voet op de grond.

Ginds bij het woonhuis, zag hij Raoul, de oudste knecht. Hij riep hem.

Raoul kwam verwonderd nader en vroeg aan zijn maat:

— Wat willen die gasten?

— Och, ze denken dat wij hen bij onze meester zullen brengen, antwoordde Marcel spottend.

— Ja, zei een der twee, ik moet de baron spreken, want ik kan hem groot nieuws mededelen.

Raoul bezag de vreemdeling van kop tot teen.

— Dit is toch het kasteel van baron Xaveer van Meerdal? vervolgde deze.

— Ja.

— En hij heeft vroeger een kind verloren?

De oude knecht zag verrast op.

De historie van de kinderroof was hier weinig of niet bekend, want deze was gepleegd in een andere streek, die de baron verlaten had.

— En hoe weet ge dat?

— Ik weet het en ik kan de baron belangrijk nieuws over deze zaak mededelen. Ach, laat me hier toch zolang niet staan, martel mij niet nodeloos.

Raoul bezag de vreemdeling aandachtig.

De trouwe knecht verbleekte.

— Dadelijk trof zijn gelaat mij, mompelde hij. God, zou het waar zijn?

Met sidderende hand ontsloot hij het hek.

— Wie zijt gij? vroeg hij, bevende van hoop en vrees.

— Eerst moet ik uw meester zien.

— Ik ben de oude dienaar... ik kende uw moeder.

— Is de barones dood? vroeg Toon, want onze lezers hebben

hem reeds herkend. Is de barones dood? herhaalde hij, terwijl de vrees zijn hart toeneep. Rap, antwoord!

— Helaas, mijn meesteres heeft haar schone ziel...

Maar hij hield op, want de vreemdeling daar voor hem slaakte een luide gil en liep snel naar de woning.

— 't Is Godfried, de verloren en teruggevonden zoon! juichte Raoul hem nalopende.

De voordeur stond half open. Toon stormde binnen, maar zich gelukkig bedenkende, dat hij zijn vader niet ontstellen mocht, bleef hij staan.

— Gij zijt Godfried, ge gelijkt sprekend op de barones, zei Raoul diep ontroerd.

— En mijn vader?

— Is gezond. Mag ik hem voorzichtig 't grote nieuws vertellen?

— Ja... maar maak het kort. Mijn hart klopt hoorbaar!

Een statige heer kwam in de gang.

Als verwaasd staaarde hij de vreemdeling aan, getroffen bleef hij staan.

— Vader, jubelde Godfried, want laten wij Toon bij zijn rechte naam noemen.

De baron gaf geen antwoord, maar werd dodelijk bleek.

— Vader, herkent ge mij niet?... Maar neen, ik was klein toen en nu...

— Mijn zoon! riep eindelijk de edelman. Ach God, ik dank U!

Hij sloot zijn kind in de armen en voerde hem mee naar het salon.

— Oh, ik moet niet vragen, vervolgde hij juichend. Ge zijt het beeld uwer zalige moeder.

— Helaas, moeder! murmelde Godfried.

— Had zij dat mogen beleven, maar de smart heeft haar gedood, de smart over uw verdwijnen. Mijn kind, vertel mij alles... O, ik ben zo gelukkig... Raoul, Raoul!

De trouwe bediende kwam binnen.

— Raoul, mijn leven wordt weer zonnig.

— En 't mijne ook, meester. O, de gelukkige dagen breken weer aan. Zie, hij draagt nog het lidteken aan de linkerkant van zijn voorhoofd, het lidteken van zijn val, toen de onhandige kindermeid hem alleen liet.

Wat had men veel te vertellen en veel te bespreken.

De baron sidderde, toen hij hoorde wie hier de ware schuldige was.

Kon het zijn?

De broeder van zijn vrouw, Henri, die iedere week een schone brief vol troostwoorden schreef en de enige man, die hier welkom was, was hij zo'n ellendige huichelaar, zo'n misdadiger? Droeg hij

de schuld van al de onheilen, de kinderroof en dus ook de dood der barones?

Vader en zoon zaten tot diep in de nacht te spreken en te overleggen.

Dick was de gast in de keuken. Marcel gevoelde zich niet op zijn gemak.

— Ik heb hem uitgescholden voor schooier, leegganger, voor indringer, ik heb met de hond gedreigd, mijn dagen zijn hier geteld, kloeg de knecht.

Doch Dick stelde hem gerust.

— Hij is zo goed, verzekerde de oud-dienaar van de Creil, hij is zo goed, zo vriendelijk. En hij zou als eerste daad bij zijn terugkeer u wegzenden? Bekommer u daarover niet, kameraad. En bovendien, wij zagen er, eerlijk gezegd, wel bedelaarachtig uit! Maar einde goed, al goed. En mijn meester zal het zeer op prijs stellen, dat gij zijn vader zo goed beschermt.

* * *

De volgende morgen was het zeer druk op het klein kasteeltje. De baron en zijn zoon reden naar Brussel, waar de laatste zich van passende klederen en andere benodigdheden moest voorzien. Intussen had Raoul tot last gekregen in de grote zaal een feestmaaltijd aan te richten voor het personeel, de pachters met hun vrouwen en andere genodigden.

Een maaltijd op het kasteeltje! Dat was iets ongehoords. Al het tafelgoed, zolang reeds weggesloten, moest voor de dag gehaald worden.

Raoul had het overdruk die morgen. Soms greep hij zijn hoofd met de beide handen vast en riep, schijnbaar in de grootste wanhoop:

— Ik geraak er niet uit! Uitnodigingen, bevelen geven in de keuken, bevelen voor de wijn en andere dranken, bevelen voor de versiering der zaal, en dan is het Raoul hier, Raoul daar! 't Is te veel! Maar kom, 't is ter oorzaak van een grote en vreugdevolle gebeurtenis.

En ondanks al die bezigheden bleef hij vrolijk.

Ook Marcel liep met een licht hart rond.

De man, die hij gisteren voor bedelaar en landloper had uitgemaakt, was deze morgen vriendelijk op hem af gekomen, zeggende:

— Ge zijt een wakkere dienaar. Met zulke wakers woonde mijn vader veilig. Doe zo voort!

Tegen een uur keerden vader en zoon terug, beiden in vrolijke stemming.

De baron was zeer tevreden over de toebereidselen voor het feest, dat om twee uur beginnen zou.

Baron Xavier van Meerdal was een edelman in de ware bete-

kenis van het woord, goed voor zijn ondergeschikten, milddadig jegens de armen.

Vroeger woonde hij meer Oostwaarts van Brussel op een ruimere buitenplaats.

Hij bezat een bevallige en goede echtgenote, die hij oprecht beminde.

De geboorte van Godfried verhoogde het huwelijksgeluk.

Maar op zekere dag kwam de geweldige slag, die al die zaligheid vernietigde.

Het vijfjarig kind speelde in de hof onder toezicht van een kindermeid. Toen deze na een korte afwezigheid terugkeerde, was de kleine spoorloos verdwenen.

Alle opzoekingen bleven vruchteloos.

Niemand kon enige tijding aangaande de kleine geven.

Wel had men enige Zigeuners in de omtrek gezien van wie men evenmin nog iets vernam.

De veronderstelling, dat zij het knaapje geroofd hadden, lag voor de hand.

Sedert die noodlottige dag kwijnde de arme moeder.

Iedere keer, dat de zoekers terugkwamen, zelfs van de verste uithoeken des lands, en hun pogingen nutteloos bleven, verergerde de zielesmart der barones.

Een jaar later droeg men haar naar de familiekerlder.

De bloem was geknakt en afgevallen.

Haar echtgenoot kon zijn verdriet niet verzetten. Hij wilde niet blijven wonen in de streek, waar zijn geluk zo wreed verstoord was geworden.

Weinige tijd later leed hij grote verliezen in zijn geldmiddelen. Dit bleef voor de wereld verborgen, want dat baron van Meerdal een klein buitengoed betrok in de nieuwe streek, schreef men uitsluitend toe aan zijn zucht tot een afgetrokken leven uit droefheid voor het afsterven zijner gemalin.

De onverwachte terugkomst van zijn zoon zou zijn oude dag weer zonniger maken.

Nu kreeg Godfried de verzekering, dat het huwelijksplan tussen hem en de dochter van de Creil waarheid was.

Vader en zoon hadden besloten, dat de laatste naar de Creil zou gaan, om het verdrag te vernieuwen, want Dick's verhalen over de schone Aleida hadden Godfried's belangstelling voor zijn onbekende bruid levendig opgewekt. En daar die oude Baru dreigde het meisje tot een ongelukkig leven te doemen, zou de jongeling spoedig afreizen.

Zijn vader had wel enige onrust betoond voor de rovers, waarvan zijn zoon gesproken had, maar 't gelukte deze die bange gevoelens uit de weg te praten.

Per rijtuig zou Godfried met Dick deze namiddag naar Aalst vertrekken. Eerst wilde zijn vader hem voorstellen aan de gasten.

Rond half twee werd er bezoek aangemeld.

Van Meerdal ontroerde. 't Was Henri, de broer zijner vrouw, de ware schuldige.

— Laat hem in het spreekkamertje, zei hij tot Raoul, zich vermannende.

De trouwe bediende zag verwonderd op.

— Ik zal 't u later wel uitleggen, hernam de meester, die voor deze doorbrave en hem verkleefde knecht bijna geen geheimen had.

— Dit is de zwaarste gang mijns levens, sprak Xavier tot zijn zoon. Kom mee met mij.

Beiden traden in het kamertje, waar zich een rijzig heer bevond, die dadelijk beide handen uitstak, maar deze weer terugtrok, zodra hij 't gelaat van zijn schoonbroeder zag.

— Een enkel woord, zei van Meerdal op waardige toon, en dan wijs ik u voor altijd de deur. Hier is mijn zoon, die gij in 't ongeluk wildet storten, maar die God tot mij terugbracht.

De andere wankelde, werd doodsbleek en moest zich aan de schoorsteen vasthouden, om niet te vallen.

— Ge bekent zelf uw schuld, vervolgde de baron. Ik zal de naam mijner aangebedene vrouw niet door het slijk sleuren en ik ben blij, dat ze de ware schuldige nooit heeft gekend.

Henri wilde antwoorden, maar hij stotterde en riep eindelijk uit:

— Ach, stort mij niet in 't ongeluk!

Zo plotseling ontdekt, kon hij niet langer veinzen.

— Ga heen, zei Xavier koel, wij zijn voortaan vreemd voor elkaar. Vrees het gerecht niet; uw naam is mij heilig, want 't is die van Jeannette, welke gij in 't graf hielpt. Bedenk dat en vraag aan de Hemel vergiffenis.

De baron en zijn zoon trokken zich schielijk terug.

De ander, geheel ontroerd, verplet, beschaamd, verliet snel de woning.

De gasten kwamen toe en allen bespraken natuurlijk druk de terugkomst van de verlorene. Vrolijk zetten ze zich rond de lange tafels.

Toen de baron en Godfried binnenkwamen steeg een machtig gejuich op.

De tranen stroomden de oude heer over de wangen, toen hij zijn zoon voorstelde aan al deze eenvoudigen, die zich oprecht verheugden met hun goede meester.

Een half uur later trokken vader en zoon zich terug, de gasten aanradende zich nu maar opperbest te vermaken.

Weldra kwam het rijtuig voor en, begeleid met de zegewensen van zijn vader, reed Godfried weg, vergezeld van Dick, die hem aanhing met geheel zijn hart.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 12

EERSTE JAARGANG

22 DECEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

VLAAMSCHE BOEKHANDEL - ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.		Blz.
Jan De Lichte	3	LXVI De geschaakte	282
De samenzwering	6	LXVII Een misdadig plan	283
Baru	11	LXVIII De schipbreuk	286
De bevrijding	14	LXIX De zeeschuimer	288
Weg met den kapitein	19	LXX Het bewijs van den schurk	293
Het eerste proefstuk	26	LXXI Een monster	295
De samenkomst	31	LXXII Martha en Alfred	297
De berechting	39	LXXIII De ontvluchting	301
Het tweede proefstuk	41	LXXIV Nog Martha en Alfred	303
Het bezoek bij den pastoor	44	LXXV Naar 't gerecht	307
De aanslag op de postkoets	47	LXXVI Alfred's belofte	310
Het geheim	53	LXXVII De moordpoging	312
Nieuwe plannen	57	LXXVIII Blankenberge	317
De aanval van Jan De Lichte	60	LXXIX Beschipdag	318
De verloofde	67	LXXX Kasper, de Zeebeer	321
Weer bij Livina	71	LXXXI Een kort gevecht	323
De bruid van den roover	74	LXXXII De Roeschaard	326
Arme Frans!	79	LXXXIII 't Gestoorde feest	329
Teruggevonden	85	LXXXIV De schipbreuk	331
De baanstroopers	88	LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
Het bezoek bij den baron	93	LXXXVI De doodgewaande	337
De bruiloft	101	LXXXVII Op zoek	339
De aanslag bij den maalter	107	LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
De bruid	112	LXXXIX 't Gerecht	344
Het gestoorde huwelijksplan	115	XC De Ronselaars	346
Nieuwe schelmerijen	118	XCI Gevangen	348
De uitvoering	123	XCII Jacques' list	351
Mulder Van Lierde	129	XCIII Naar Vlaanderen terug	354
Verraden	135	XCIV Naar de hut	356
Een sterfbed	140	XCV Een drama	359
Een oud bekende	143	XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
Te Nazareth	148	XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
De trouwelooze dienstknecht	154	XCVIII Een smartelijk wederzien	366
Een klein woordje geschiedenis	158	XCIX De oude Huysman	368
Verdeeldheid	164	C In de kroeg van Slina	371
Jan De Lichte in de klem	170	CI De wraak van Rolf en Jacques	374
In « Den Engel »	172	CII De vergadering te Wenduine	376
De aanslag op de herberg	176	CIII Naar 't heksenduip	379
Te Oudenaerde	183	CIV De vliegende Hollander	383
Een helsch plan	186	CV De bijeenkomst	391
Bij de Zigeuners	190	CVI De zaken	394
Twee aanslagen	193	CVII De Huysman's	397
Twee schelmen	197	CVIII Ontmaskerd	399
Op 't Wolvenhol	202	CIX Te Wenduine	402
Booze voorgevoelens	206	CX Marie en Peter	403
De kinderroof	210	CXI Vereenigd	404
Opzoekingen	213	CXII Iets over smokkelen	404
Aan het ziekbed	218	CXIII Rond Thielt	413
In « De Duif »	220	CXIV Verdwaald	414
Van Meerdal en Dick	225	CXV Ieder op zijn eigen	421
Te Brussel	231	CXVI Rond Eekloo	424
De misdaad ontmaskerd	236	CXVII Nieuws	428
De zieke	239	CXVIII Wraak en verzoening	432
De pijnbank	240	CXIX Naar de bende terug	438
De Zinnelooze	245	CXX Rond Deinze	441
Gevonden!	252	CXXI De poets	446
Verder onderzoek	252	CXXII In « Den Katuil »	450
Thuis	256	CXXIII In 't gevang	454
Schrik	261	CXXIV IJzeren Simon	457
De kinderbeul	263	CXXV Ontsnapt	458
In de val	267	CXXVI Een bezwaard geweten	462
De schaking	271	CXXVII Smartelijk wederzien	466
Het gezin van Elza	276	CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
Een onaangenaam bezoek	278	CXXIX Nog de Zigeuners	473
Een ongeluk	280	CXXX Te Mechelen	477
		CXXXI Het plan	480
		CXXXII Een zonderling	485
		CXXXIII De vergadering	489